suguſi wahemeehi ei ole mul tarwis. Mina wõttan raha haugo eneſelle ükſi, teie ei pea midagi ſaama.“

Kubjas ja mõlder hakaſiwad nüüd ka iſandad paluma, üteldes, et maa-rahwal nii peenikeſi kombeid weel ei ole, misga ſuurema inimestega oskawad ümber käia. — Nende ühemeeleliſed meelitamiſed ja palwed lepitaſid wiimaks iſanda wihatuſka; peälegi kui puntſiklaaſid lauale toodi ja tüli lepituſeks tühendati. Sai lugu nii pikalt parema teele tagaſi käänatud, ütles aidamees alandlikul kombel: „Ma olen teie wasto, auus iſand, raskeſt eksinud, ſiiski olge armoline ja andke mulle andeks. Mino ſüda ei eksinud, waid üksnes rumal keel ja meel, mis ſõnu paremaſt ei oskanud ſeäda. Ei pea pikemalt enam kartuſt ega kahtlaſi mõteid mino meele tulema; mina tõutan teie ſõna peale uskuda. Lubage mulle armo päraſt, ma palun teid: et musta täku enda kuluga östan ja lunastuſe hinnaks annan.“

„Niiſuguſt kingituſt ega ohwrid ei ole meil tarwis“ — kostis iſand — „ma nään teie jutuſt ſelgeste, kuida teie mino ſeletamiſeſt aro ei ole ſaanud, wai ehk unustaſin ühe tüki nimetamata. Seda lunastuſe hinda, mis igamees ette makſab, ſaab tema kohe päraſt raha wäljawõtmiſt kätte, weel enne kui ſuur osa ärajagatakſe.“

Selle ſõnaga langes kõigil üks raske kiwikoorm ſüdamete pealt maaha. Ehk küll kubjas ja mõlder midagi kartuſt iſanda wasto üles ei näitanud, ſiiski oli neil ſala mure lepituſe hinna päraſt, mis koge-

meie musta täko peame ſaama? Wirnküla herral on üks ſeſugune wie aastane must täk, ſelle eeſt tahetakſe wiis ſada rubla. Wäga kallis hind! Ja kui meie keik tahetud kulu äratasume, kes teab ſiiski kuida raha kätte ſaämine juhtub olema?“

„Mis k— lort ſe on?“ kärgatas iſand, ja läks punaſeks kui keedetud wähk. „Keda teie oma ees arwate olema, et nõnda tohite rääkida. Hans on mind petnud, kui ta teid mino wasto auuſaks meehiks kiitis. Teie kartuſeſt ja kahtlasteſt mõteteſt nään ſelgeste, kuda kelmidega koko olen ſaanud, kes niiſuguſe õnne wäärt ei ole. Meie kaup on otſas. Palju ma teile korteri ja toido eeſt wõlga olen? Seda tahan ſilmapilk äratasuda.“

Pai, auus iſand! hakas aidamees paluma: kudas teie mino tühja rumala ſõna üle ennaſt nõnda wõiſite pahandada! Andke andeks! mina annan ükſi ſeda lepituſe hinda, kui mulle lubate?

Iſand kostis: „Piſtke oma raha tasko, mina ſitta ei taha. Wai ehk arwate mul teie abi tarwis olewad? Ma wõin kümme kord enam omaſt jõuuſt anda, kui ülekültſe tarwis lähäb. Teie rumal kes teäb! Mis teie minuſt arwate? — Meil ei ole pikemalt ſõbruſt.“

„Auus iſand!“ ütles Hans: ärge wihaſtage nii wäga aidameehe kartliko olemiſe päraſt, misga ta teile ei ſõimu ega laidet tahtnud teha, tema —“

„Pidage oma lõuad!“ kärgatas iſand — „teie